นายฉิ้น อรมุต
ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง (หนังตะลุง)
ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๓๒

ครูฉิ้น อรมุต เป็นชาวจังหวัดสงขลา ปัจจุบัน (พ.ศ.๒๕๕๔) อายุ ๘๐ ปี ท่านมีความสนใจหนังตะลุงอย่างจริงจังมาตั้งแต่วัยเด็ก จึงเรียนรู้ทั้งกระบวนการ รูปแบบ และศิลปะการแสดงหนังตะลุงอย่างลึกซึ้งและแตกฉาน จนสามารถยึดเป็นอาชีพและแสดงหนังมาไม่น้อยกว่า ๕,๒๐๐ ครั้ง ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ท่านมีความสามารถเป็นเลิศในการเขียนบทหนังตะลุงเป็นที่เลื่องลือและยอมรับโดยทั่วไป นอกจากนี้ท่านยังประดิษฐ์ตัวหนังตะลุงที่ใช้แสดงเองเกือบทั้งหมด นอกจากจะเป็นผู้มีไหวพริบปฏิภาณยอดเยี่ยมและมีทักษะในการใช้ภาษาให้เกิดสุนทรียะในการแสดงแล้ว การแสดงทุกครั้งยังฝากข้อคิดที่เป็นคติสอนใจและเป็นหลักในการดำเนินชีวิตให้แก่ผู้ชมอีกด้วย ท่านจึงเป็นที่ยอมรับและเคารพนับถือแก่บุคคลที่อยู่ในวงการหนังตะลุงและบุคคลทั่วไปอย่างสูง ท่านเคยแสดงหนังตะลุงหน้าพระที่นั่งมาแล้วถึง ๒ ครั้ง จนได้รับพระราชทานนามว่า **“หนังอรรถโฆษิต”** ซึ่งแปลว่า **“ผู้ประกาศความดี”** ในปี พ.ศ. ๒๕๑๘

ในช่วงบ่ายของวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๔ คณะเจ้าหน้าที่กองกองทุนส่งเสริมงานวัฒนธรรม กรมส่งเสริมวัฒนธรรม ได้เข้าเยี่ยมครูฉิ้นที่บ้านของท่านซึ่งได้เปิดเป็น**บ้านศิลปินแห่งชาติ** แหล่งการเรียนรู้ด้านหนังตะลุงอันเป็นศิลปวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่น สถานที่แห่งนี้ถือเป็นศูนย์กลางในการถ่ายทอดความรู้ด้านการแสดงหนังตะลุงให้แก่เด็กๆ และมีนายหนังจำนวนมากที่เคยเป็นลูกศิษย์ของครูฉิ้น

จากการพูดคุยทำให้ทราบว่า ปัจจุบันครูฉิ้นมีปัญหาด้านสุขภาพอยู่บ้าง โดยเฉพาะโรคหอบหืดอันเกี่ยวกับระบบหายใจ โดยมักจะเหนื่อยง่าย ลูกๆ จึงต้องคอยดูแลสุขภาพของท่านอย่างใกล้ชิด อย่างไรก็ตาม ปัญหาด้านสุขภาพก็ไม่ถือเป็นอุปสรรคในการถ่ายทอดความรู้ของท่าน เพราะหากมีลูกศิษย์หรือผู้ใดประสงค์มาขอรับความรู้ด้านหนังตะลุง ท่านก็ยินดีเสมอที่จะมอบความรู้ให้ ท่านได้กล่าวถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างผู้เข้าใจโลกว่า **"เมื่อก่อนเราหุงข้าวด้วยหม้อดินเผา แต่เดี๋ยวนี้ใช้หม้อหุงข้าว หนังตะลุงก็เช่นกัน เดี๋ยวนี้เด็กไม่นิยมแล้ว แต่หันไปหาความสนุกจากคาราโอเกะแทน"** หรือแม้แต่อาชีพนายหนังเองก็ตาม ท่านกล่าวว่า **"ในอดีตใครเป็นนายหนังถือเป็นผู้ที่คนทั่วไปให้การยอมรับ มีหน้ามีตา แต่ปัจจุบันนี้ไม่ใช่แล้ว"**

แม้กระแสความนิยมหนังตะลุงนั้นจะลดลงไปเมื่อเทียบกับอดีตที่เคยรุ่งเรือง แต่ครูฉิ้นก็เชื่อว่า หนังตะลุงจะไม่สูญหายไปจากสังคมไทยอย่างแน่นอน เพราะถือเป็นศิลปะชั้นครูที่มีความศรัทธาแฝงอยู่ แต่อาจเปลี่ยนรูปแบบจากการแสดงเพื่อความบันเทิงไปสู่การแสดงที่อิงอยู่กับความเชื่อของคนในสังคม อาทิ การแสดงเพื่อการแก้บน หรือการแสดงตามงานพิธีต่างๆ เช่น งานทอดกฐิน งานแต่งงาน และงานบวช เป็นต้น

ครูฉิ้นกล่าวด้วยความภาคภูมิใจในอาชีพนายหนังว่า **"จะเป็นนายหนังได้ต้องมีความฉลาดในการเชิดและสอดแทรกมุกตลกในการแสดง จึงจะทำให้ผู้ชมสนุกและติดตาม"** สำหรับครูแล้ว **"การเป็นนายหนังจะต้องมีใจรัก ผมเป็นคนรักการอ่าน ได้รับความรู้จากหนังสือจนทำให้สามารถเขียนเรื่องหนังเองได้ และตลอดระยะเวลาที่เป็นนายหนังมาเกือบ ๗๐ ปี เงินที่ได้ทั้งหมดมาจากการเล่นหนังตะลุง"** จึงอยากฝากให้ลูกหลานช่วยกันอนุรักษ์ศิลปะการแสดงแขนงนี้ไว้ให้อยู่กับท้องถิ่นต่อไป

****

ธิคำพร อดทน บันทึก/ ทัศชล เทพกำปนาท ตรวจแก้